

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadragesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 8. Nos quoq[ue] pro peccatis nostris Deo satisfactione[m] prestare
debere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

tyrum ſanguine inundante, Attilæ milites terror ſubitus inuaſit, oculis non minùs quàm auribus eorum immiſſus. Viderunt enim acies cæleſtes contra ſe dimicantes. Eccleſia autem aded horribili ſonitu reboabat, vt eum ferre ferocientes non poſſent, ſed illico in fugam conijcerentur, prædis ſpolijsque omnibus poſt ſe relictis. Putaſſes victos, non victores, ita ſine ordine, ſine lege omnes, per compita, quàm ocyſſimè diffugerunt. Erat ergo tunc ſola, atque apertis portis incuſtodita ciuitas. Reliqui ciues, qui ad inuia montium ſe ſe receperant, interea & ipſi pœnitentiam agebant, ieiunijs atque orationibus & lachrymis Deum placantes. Illis igitur expectantibus, vt ſumum de incenſa vrbe ſurgentem viderent, planè in contrarium aliquid accidit. Perſpicuè enim deprehenderunt, ſanctorum martyrum corpora inibi ab Angelis cuſtodiri. Nam per noctes ſingulas, accendebantur lumina aërem longè lateque illuſtrantia; quin & ſuauiſſimæ ſymphoniæ earmina à cæleſtibus choris, ſupra ciuitatem, cantari audiebantur. Itaque tot prodigijs moniti ciues de montibus ad urbem deſcenderunt, & ſemper propiores facti, Elyſij odoris fragrantiam magis ac magis perceperunt. Vnde mirifico quodam gaudio permulſi gemitum lætitiæ miſcuerunt, ingreſſique paſſim ſtrata ſanctorum corpora inuenerunt, quibus honorificè ſepeliendis eos diuina prouidentia voluerat eſſe ſuperſtites. Quamquam & illud inde eſt conſecutum, vt & ipſi criminibus ſuis deſteris, poſt hæc Deo impenſiùs deſeruirent, quin & iucundiùs, quia hoſtium timore erant liberati.

VIII.

Nos quoque
pro peccatis
noſtris
Deo ſatisfac-
tionem
præſtatur
belli,

Dan. 3. 26.

Multa nobis congruunt, quæ in hac hiſtoria continentur. Peccarunt Rhemenſes, peccauiſus & nos, Rhemenſes iram Dei in ſe prouocârunt, prouocauimus & nos. Moniti ſunt ſæpe Rhemenſes, vt ſe ſe corrigerent, atque mores ſuos emendarent; moniti ſumus & nos. Venit tandem ira Dei ſuper illos, & ab Attila velut belli turbine afflicti ſunt; venit & ſuper nos ira Dei, quos ſatis diu bella flagellauerunt. Illi ic̄ti ſapuerunt; & quod euitare non poterant, ad ſclerum ſuorum expiationem ſuſceperunt. Et ecce vna morte pœnitentes, & martyres facti ſunt. Nos quoque vndique ab armatis ſepti, cum tribus pueris dicamus: *Benedictus es Domine Deus patrum noſtrorum, & laudabilis & glorioſus.*

memor

Cap. VII. Rhemensium exemplo demonstratur, quid possit satisfactio. *ag*
 momentum in sacula: quia iustus es in omnibus, quae fecisti nobis, &
 uniuersa opera tua vera, & via tua recta, & omnia iudicia tua vera.
 Iudicia enim vera fecisti, iuxta omnia, quae induxisti super nos, & su-
 per ciuitatem sanctam patrum nostrorum Ierusalem: quia in veritate,
 & in iudicio, induxisti omnia haec propter peccata nostra. Peccauimus
 enim, & iniquè egimus recedentes a te: & deliquimus in omnibus: &
 praecepta tua non audiuimus, nec obseruauimus, nec fecimus sicut pra-
 seperas nobis, ut bene nobis esset. Hoc agnoscendum est primò, ut
 & S. Nicasius voluit à populo Rhemenli agnosci, immitti scilicet
 et talia mala à Deo in poenam criminum nostrorum. Crimina
 diluenda sunt, ad quod tria pertinent. Ut enim corde, ore, ope-
 re Deum offendimus, ita eodem ordine eandem placamus; cor-
 de per contritionem, ore per confessionem, opere per satisfactio-
 nem. Neque enim si vel hominem laesisti, satis est dolere de eo
 laeso, aut fateri, quòd eum laeseris, sed etiam compensandum est
 damnum illatum. Vnde D. Chrysostomus ait: *Perfecta poenitan-*
tia cogit peccatorem omnia libenter ferre: in corde eius contritio, in ore
confessio, in opere tota humilitas. Satisfactio autem haec exigitur,
 quia Deus non solum misericors, verum etiam iustus est, *faciens*
miseriordias Dominus, & iudicium omnibus iniurias patientibus;
atq; in eo misericordia & veritas obuauerunt sibi. Nullum itaque
 peccatum relinquit impunitum. Si enim homo non respiscat; &
 illud in se ipso non puniat; punit id diuina iustitia vel clementer
 in hac vita, vel condignè in altera. *Nihil aliud agit, quem vera-*
citer poenitet, ait S. Augustinus, *nisi ut id, quod mali fecerit impuni-*
tum esse non finat: eo quippe modo sibi non parcenti ille parcat, cuius al-
tum iustumq; iudicium nullus contemptor euadit. Et natura docet,
 omni culpae poenam deberi, maximè si grauis sit; quod enim in
 priuatis Rebus publicis fit, ut per leges, & iustitiam, ciues coër-
 ceantur; id etiam necesse est fieri in toto mundo. Neque vllus
 est Paterfamilias, aut vllus bonus ludimagister, vel superior, qui
 delicta subditorum poenis non castiget. *Quis filius,* inquit Apo-
 stolus, *quem non corripit pater?* Punit ergo Deus, si nos non punia-
 mus; & qui verè poenitentiam agunt, se ipsos puniunt, ne à Deo
 puniantur: aut poenam acceptant, in satisfactionem, dum pu-
 niuntur.

S. Chryso-
 stom. de poe-
 nit.

Psal. 102, &
 Psal. 84, 10

S. Augustinus
 epist. 34.

Hebr. 12. 8